

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **S. I. R.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7/834, Ostrava, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2023, č. j. 25 A 109/2022-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen k rukám jeho zástupce Mgr. Farida Alizeye, advokáta, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020, č. j. OAM-2699-25/ZR-2019, zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 60 dnů.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí Ministerstva vnitra žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 15. 11. 2021, č. j. 25 A 171/2020-49, zamítl. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 15. 7. 2022, č. j. 4 Azs 29/2022-39,

zrušil uvedený rozsudek krajského soudu, odmítl žalobu a věc postoupil žalované. Žalobou bylo totiž napadeno rozhodnutí Ministerstva vnitra jakožto správního orgánu prvního stupně, vůči němuž byl přípustný řádný opravný prostředek v podobě odvolání. Nejvyšší správní soud tak posoudil tehdejší žalobu jako odvolání, k jehož projednání byla příslušná žalovaná. Meritem věci se vůbec nezabýval.

[3] Žalovaná poté rozhodnutím ze dne 6. 9. 2022, č. j. MV-143308-6/SO-2022, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že správní orgány správně vycházely z pravomocného trestního rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2019, č. j. 72 T 50/2019-705 (dále též „trestní rozsudek“). Nemohly přihlížet k ničím nepodloženým tvrzením žalobce o jeho věcné nesprávnosti. Krajský soud podotkl, že žalobce avizoval snahu o obnovu řízení již v minulém soudním řízení, dosud však žádné řízení o povolení obnovy zahájeno nebylo. Trestní rozsudek je pak klíčovým podkladem v projednávané věci. Spáchané zločiny a přečiny představují podle krajského soudu jak narušení veřejného pořádku, tak i práv a svobod druhých. Podmínku opakovaného narušení těchto hodnot přitom lze splnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin. Závěry plynoucí z trestního rozsudku nezpochybnil ani další podklady opatřené ve věci. Na naplnění hypotézy § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemá vliv případné řádné chování žalobce po jeho propuštění z vazby. Uběhnutá doba navíc není dostatečná k vyslovení, že již nehrozí narušení veřejného pořádku. Mimoto byl žalobce motivován snahou, aby mu nebyl přeměněn podmíněný trest na nepodmíněný. Podle krajského soudu žalovaná rovněž dostatečně zjistila a vyhodnotila osobní, rodinné a majetkové poměry žalobce. Ten prožil celé dětství v Bangladéši, nyní je dospělý, a v České republice měl ke dni rozhodování správních orgánů pouze dospělé příbuzné, kteří na něm nebyli existenčně závislí. Jeho obchodní společnost je v insolvenční, a on nemá takový druh závazků, pro které by bylo ve veřejném zájmu, aby v České republice setrval. Zrušení povolení k trvalému pobytu nadto nebrání žalobci žádat o udělení nižšího pobytového oprávnění. Proto ani skutečnost, že se mu v mezidobí narodil syn, nezavdává příčinu k tomu, aby mu bylo nejvyšší pobytové oprávnění ponecháno. K narození syna nadto došlo po dni rozhodnutí žalované, nemohlo tak být v jejím rozhodnutí reflektováno. Krajský soud připomněl, že mezi intenzitou dopadu rozhodnutí do soukromého života cizince a intenzitou narušení veřejného pořádku je úměra. Trestní činnost žalobce přitom směřovala proti důstojnosti a tělesné integritě druhé osoby, tedy fundamentům zdejšího civilizačního okruhu.

III.

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, dle něž je trestní rozsudek klíčovým podkladem v projednávané věci. Ne každé trestní jednání je totiž automaticky narušením veřejného pořádku. Ze samotné existence protiprávního jednání tedy nelze vyvodit takovou společenskou škodlivost, jejímž důsledkem by mělo být odejmutí pobytového oprávnění. Postup podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje nejzazší řešení

pokračování

v situacích, kdy cizinec páchá tak závažné protiprávní jednání, které představuje možné narušení veřejného pořádku i v budoucnu a jeho intenzita je neslučitelná se zájmy České republiky na setrvání takového cizince na jejím území. U stěžovatele pak nebyla takto vysoká intenzita jeho protiprávního jednání osvědčena. Zároveň nebyl řádně posouzen jeho přínos jakožto jednoho ze dvou tlumočnicků z bengálského jazyka pro Českou republiku. Poukaz krajského soudu na to, že stěžovatel není evidován jako soudní tlumočník a překladatel, je znakem přepjatého formalismu. Dle stěžovatele správní orgány ani krajský soud při posuzování přiměřenosti zrušení pobytového oprávnění řádně nevyhodnotily zásadní skutečnosti. Konkrétně to, že na území České republiky žije více než 10 let, a to převážně na základě povolení k trvalému pobytu. Po celou dobu pobytu vykonává ekonomickou činnost, byl jediným společníkem a jednatelem společnosti B. s. r. o., nyní je zaměstnán jako kuchař a působí rovněž jako tlumočník. V České republice žije v současnosti celá jeho nejuzší rodina, v zemi původu naopak žádné zázemí nemá. V partnerském vztahu s aktuální družkou se jim 5. 6. 2023 narodil syn. Nesouhlasí s krajským soudem, že je tato skutečnost irelevantní, jelikož se stala až po rozhodnutí žalované. Uvádí, že podstatou příslušných ustanovení je eliminace dopadů rozhodnutí do osobních poměrů cizince v průběhu celého řízení. Krajský soud podle něj rovněž nedůvodně bagatelizoval to, že stěžovatel aktuálně vede řádný život, k čemuž doložil sdělení probační a mediační služby o vzorném plnění stanovených povinností a absenci další protiprávní činnosti. Nadto se jednání, za něž byl odsouzen, nedopustil, a usiluje o obnovu řízení. Jedná se přitom o ojedinělé rozhodnutí ve vztahu k jeho osobě. V České republice má rovněž finanční závazky. Napadené rozhodnutí je proto vůči jeho právu na zachování soukromého, rodinného a ekonomického života neproporcionální. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel současně navrhuje, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry správních rozhodnutí a krajského soudu a odkázala na jejich obsah a na příslušný spisový materiál. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Nepodpořila ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V projednávaném případě byl stěžovateli zrušen trvalý pobyt podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle něžž *[m]inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[10] Ve vztahu k osobám, které jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice 2003/109/ES (Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty), tj. zpravidla i oprávněnými z povolení k trvalému pobytu podle zákona o pobytu cizinců, se uplatní rovněž čl. 9 odst. 3 uvedené směrnice, podle něhož *[č]lenské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývající rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, obrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené obrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.* Vzhledem ke kasačním námitkám je pro projednávaný případ podstatný právě rozdíl mezi citovaným článkem a článkem 12 směrnice, který se zabývá vyhoštěním dlouhodobě pobývajícího rezidenta. K tomu viz dále.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti vychází z toho, že zrušení pobytového oprávnění dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje nejzazší řešení v situacích, kdy cizinec páchá tak závažné protiprávní jednání, které představuje možné narušení veřejného pořádku i v budoucnu a jeho intenzita je neslučitelná se zájmy České republiky na setrvání takového cizince na jejím území.

[12] S tímto výkladem nelze v případě citovaného ustanovení souhlasit. Již v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, na něž poukazuje v kasační stížnosti i sám stěžovatel, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že pojmy „*veřejný pořádek*“ či „*závažné narušení veřejného pořádku*“ nelze v rámci zákona o pobytu cizinců vykládat vždy stejně. Jejich význam se odvíjí od smyslu, okolností vzniku, původu a účelu konkrétního ustanovení. Výhrada veřejného pořádku se proto bude někdy vázat na činy spáchané v minulosti, jindy bude souviset s aktuálním chováním cizince a v některých případech postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v budoucnu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, body [21] až [23]).

[13] V případě nyní aplikovaného zrušujícího důvodu není zákon o pobytu cizinců koncipován tak, že by musela existovat důvodná obava či zjištění o *možném* narušení veřejného pořádku závažným způsobem *při dalším pobytu* daného cizince na území. Zákon je koncipován tak, že ke zrušení pobytového oprávnění dojde, pokud cizinec při svém pobytu opakovaně závažným způsobem *naruší* veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých [srov. odlišný text např. § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 2 písm. a) nebo § 46f odst. 2 písm. b) zákona]. Postačí tedy, že cizinec již tímto způsobem jednal v minulosti (v průběhu povoleného pobytu na území) a není nutné, aby existovala taktéž důvodná obava z obdobného jednání v budoucnu. K takovému závěru ostatně dospívá rovněž ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se interpretace pojmu *opakované závažné narušení veřejného pořádku* obsaženého v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Poukázat lze například na nedávné rozsudky, z nichž jasně plyne, že „[u]stanovení § 77 odst. 2 písm. a) tedy na rozdíl od jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanovuje požadavek hodnotit aktuální hrozbu představovanou osobou cizince pro veřejný pořádek“ (ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27), pročez „*správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud rozhodují o zrušení cizincova trvalého pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti*“ (ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44).

pokračování

[14] Takový závěr je pak plně v souladu s výše citovaným čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, z něhož plyne, že ohrožení veřejného pořádku je při odnímání statusu dlouhodobě pobývacího rezidenta posuzováno ve vazbě na závažnost *protiprávního jednání*, kterého se cizinec dopustil už dříve. Tím se uvedené ustanovení odlišuje od čl. 12 směrnice 2003/109/ES, podle kterého lze dlouhodobě pobývacího rezidenta vyhostit pouze tehdy, představuje-li přímo *tato osoba* skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Ani podle čl. 9 odstavce 3 směrnice 2003/109/ES tedy není nutné hodnotit *aktuální hrozbu*, kterou cizinec představuje pro veřejný pořádek (srov. rozsudky č. j. 3 Azs 235/2022-27, č. j. 10 Azs 67/2023-44, či ze dne 12. 5. 2023, č. j. 10 Azs 34/2023-43).

[15] Zmiňovaný rozsudek č. j. 3 Azs 235/2022-27 poskytuje také obecné východisko pro vypořádání související námitky stěžovatele, dle níž ze samotné existence protiprávního jednání nelze vyvodit takovou společenskou škodlivost, jejímž důsledkem by mělo být odejmutí pobytového oprávnění: „*Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců upravuje důvod zrušení povolení k trvalému pobytu cizince, což je nejvyšší možný cizinecký pobytový status. Na jedné straně tak co do situací narušení veřejného pořádku má záběr užší než ustanovení upravující zrušení přechodného, zvláště krátkodobého pobytu z důvodu narušení veřejného pořádku cizincem. Na straně druhé však umožnění cizinci pobývat na území ČR trvale a začlenit se tak na neomezenou dobu do tuzemské společnosti předpokládá značnou úroveň integrace a komplexní osvojení si jejích hodnot, institucí a principů uspořádání. Zvláště by cizinec pobývací v ČR trvale měl respektovat ty právní normy, které slouží k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti. V tomto směru jde například o zájem na ochraně života a zdraví, majetku, lidské důstojnosti a osobní svobody*“. V rozsudku č. j. 10 Azs 67/2023-44 pak Nejvyšší správní soud dodal: „*Povolení k trvalému pobytu je ale také nejvyšším možným cizineckým pobytovým statusem, který cizinci umožňuje trvale pobývat na území ČR. U takového cizince proto lze předpokládat, že se plně začlení do české společnosti a osvojí si její pravidla. Obzvláště se od něj očekává respekt k normám, které chrání základní práva a hodnoty (například život, zdraví či majetek)*“ (důraz přidán, pozn. soudu). S významem uvedených zájmů koreluje, že jsou chráněny taktéž trestněprávními normami. Platí přitom, že trestněprávní postih nastupuje v souladu se zásadou *ultima ratio* až v rámci nejzazšího řešení nastalé situace.

[16] Pochopitelně nelze říci – a v tom je třeba dát stěžovateli obecně za pravdu – že by *opakované spáchání více trestných činů* bylo vždy *opakovaným závažným narušením veřejného pořádku*, pro které lze cizinci zrušit trvalý pobyt. I když tomu tak často bude, vždy je nezbytné individuálně posoudit závažnost protiprávního jednání cizince ve vztahu k veřejnému pořádku. To ostatně krajský soud ani správní orgány nezpochybňují. Krajský soud pak v této souvislosti rovněž správně připomněl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012-33, lze podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců naplnit i opakovanými útoky, které jsou trestněprávními předpisy kvalifikovány jako jediný trestný čin (tím spíše pak vícero útoky kvalifikovanými jako různé trestné činy, o nichž bylo rozhodnuto v jednom rozsudku).

[17] V projednávaném případě se jak správní orgány, tak krajský soud, dostatečně zabývaly závažností trestné činnosti spáchané stěžovatelem. Ten byl trestním rozsudkem pravomocně odsouzen za spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí, přečinu ublížení na zdraví a přečinu nebezpečného vyhrožování, k trestu odnětí svobody v trvání 2

let a 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 let za současného omezení spočívajícího v zákazu styku s poškozenou (bývalá družka). Jednání naplňující skutkové znaky uvedených trestných činů se přitom podle trestního rozsudku dopouštěl na osobě blízké opakovaně a pravidelně v období od února roku 2017 do srpna roku 2018. Dle zjištění správních orgánů pak v roce 2016 tomuto jednání předcházela přestupek proti občanskému soužití (ubližování na zdraví).

[18] I podle kasačního soudu zjištění správních orgánů, popsána blíže v bodě [9] rozsudku krajského soudu, ukazují na nedostatečné přijetí hodnot a pravidel společnosti, které má být stěžovatel trvale pobývajícím na území ČR součástí. Projevil tedy zásadní nedostatek hodnotové koheze vzhledem k základním společenským hodnotám a s nimi souvisejícím právům a oprávněným zájmům. Jednalo se přitom o takové hodnoty, které jsou považovány v demokratické společnosti za nejdůležitější, tedy zdraví, lidská důstojnost a osobní svoboda. Z pohledu aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je rovněž podstatné především opakování jeho trestné činnosti a její dlouhodobost (k jednotlivým útokům docházelo po dobu jednoho a půl roku). Bezpochyby lze proto jeho jednání kvalifikovat jako opakované závažné narušení veřejného pořádku, respektive práv a svobody druhé osoby.

[19] V dalším okruhu kasačních námitek stěžovatel správním orgánům a krajskému soudu vytýká, že při aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců nevzaly dostatečně v potaz skutečnosti zásadního charakteru.

[20] Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[21] Ve vztahu k citovanému ustanovení judikatura dovodila, že „[p]o správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo dokazování provedené a vyhodnocené správními orgány dostatečné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, obdobně rozsudek ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Azs 242/2020-47). Zároveň platí, že čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života cizince, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).

pokračování

[22] Co se týče zásahu do soukromého a rodinného života, poukazoval stěžovatel konkrétně na to, že na území České republiky pobývá více než 10 let, po celou dobu vykonává ekonomickou činnost, po delší dobu byl jediným společníkem a jednatelem B. s. r. o., jeho pobyt je přínosný, neboť je jedním ze dvou tlumočnicků do bengálského jazyka, a v České republice žije celá jeho nejužší rodina (otec a bratři). V zemi původu již nemá žádné sociální ani ekonomické zázemí.

[23] Nejvyšší správní soud musí dát krajskému soudu a správním orgánům za pravdu, že ačkoliv zrušením trvalého pobytu bezpochyby bylo zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele, nelze považovat uvedený zásah za nepřiměřený vzhledem k opakovanému závažnému narušení veřejného pořádku, respektive práv a svobod jiné osoby, ze strany stěžovatele. Jedná se o zdravého, dospělého, samostatného muže v produktivním věku (v době rozhodnutí žalované mu bylo více než 28 let), který vyrostl v zemi původu, zná tamní jazyk a do České republiky se přestěhoval za svými příbuznými až v dospělosti. Je pravdou, že zde žil posledních 10 let, nejednalo se však o většinu jeho života. Současně nelze dobu pobytu chápat za natolik silný aspekt, který by způsobil nepřiměřenost vydaného rozhodnutí o zrušení nejvyššího možného pobytového cizineckého statusu. Zvláště pak s přihlédnutím k závažnosti jednání, kterého se stěžovatel během svého pobytu na území dopustil vůči nejzákladnějším hodnotám chráněným právem (zdraví, důstojnost, osobní svoboda). Ostatně, již samotné udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky zpravidla počítá s určitou delší dobou pobytu na území. Na tom nic nemění ani běžný výkon ekonomické činnosti (stěžovatel v rozhodné době vykonával povolání kuchaře), který se s delším pobytem na území přirozeně pojí. Povolání kuchaře může stěžovatel vykonávat kdekoliv, zejména i v zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2 Azs 169/2019-25). Jeho společnost B. s. r. o. pak byla v rozhodné době v konkurzu. Nejvyšší správní soud dále připouští, že samotná skutečnost, že stěžovatel není zapsaným soudním tlumočnickem z bengálského jazyka, neznamená, že by tato okolnost nemohla mít žádný význam. Na druhou stranu jím předložená dohoda o provedení práce nevypovídá o tom, v jaké intenzitě se stěžovatel této aktivitě věnuje; tato je nicméně dle smlouvy limitována rozsahem 300 hodin ročně. Tvrzenou dlouhodobou spoluprací se správními orgány a organizacemi stěžovatel nijak nedoložil. Ani tato aktivita tak nepřevažuje pomyslné misky vah ve prospěch stěžovatele. Ekonomické aspekty pobytu stěžovatele tedy neodůvodňují převážení jeho zájmů nad zájmy České republiky a jejích občanů.

[24] Je pravdou, že na území České republiky žijí nejbližší příbuzní stěžovatele. Tito jsou však dospělí a nejsou na stěžovateli nikterak existenčně závislí. Nejedná se tedy o natolik závažný důvod, aby byl zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele intenzivnější než intenzita narušení veřejného pořádku a odpovídajících veřejných zájmů. Ostatně, bez indicie nějakých závažnějších problémů pobývali jeho rodinní příslušníci na území České republiky v době, kdy se stěžovatel nacházel po dobu několika měsíců ve vazbě (přiměřeně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 10 Azs 186/2015-43 či ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 76/2016-41). Z ničeho pak nevyplývá ani to, že by na své rodině byl existenčně závislý stěžovatel. Pokud stěžovatel namítá, že v zemi původu nemá žádné zázemí, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že případné vycestování bude zpravidla spojeno s určitou mírou nepohodlí, které je však akceptovatelné, pokud nedojde k extrémnímu zhoršení sociální a ekonomické situace cizince (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-161). Z podkladů

nevyplývá, že by taková míra zhoršení situace stěžovateli při případném návratu do země původu hrozila.

[25] Nutno dodat, že krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Skutečnost, že se stěžovateli s jeho novou družkou narodil dne 5. 6. 2023 syn, tak správně nebyla a ani nemohla být krajským soudem při přezkoumání rozhodnutí žalované reflektována. Stěžovateli přitom nic nebrání požádat o udělení nižšího pobytového oprávnění, kde by již byla uvedena skutečnost brána v potaz.

[26] Stěžovatelem uváděné skutečnosti v jednotlivostech ani v souhrnu neodůvodňují převážení jeho soukromého a rodinného zájmu nad zájmem společnosti na zrušení jeho povolení k trvalému pobytu vzhledem k závažnému opakovanému narušení veřejného pořádku, respektive narušení práv a svobod druhých, kterého se dopustil. Uvedená námitka je tak nedůvodná.

[27] K výše uvedenému se do jisté míry vztahuje rovněž námitka stěžovatele, dle níž již po dostatečně dlouhou dobu vede na území České republiky řádný život, a tato skutečnost nebyla řádně akcentována správními orgány a krajským soudem. Nejvyšší správní soud však musí, obdobně jako to správně učinil již krajský soud, zdůraznit, že v době rozhodování žalované byl stěžovatel stále ve zkušební době uložené mu trestním rozsudkem. Na zkušební dobu totiž skutečně může být nahlíženo jako na „rizikové“ období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019-42 a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49). Zároveň však nelze konstatovat, že by řádné uplynutí zkušební doby bylo spojeno s osvědčením či neosvědčením vedení řádného života. Jedná se však o výraznou indicii v tomto směru. Skutečnost, že v projednávaném případě ve zkušební době nedošlo k narušení vedení řádného života, jak bylo doloženo zprávou probační a mediační služby, tak nemůže být pro stěžovatele „samospásná“. Nejvyšší správní soud pak musí rovněž zdůraznit, že ani doba, která uběhla od vydání trestního rozsudku do okamžiku rozhodnutí žalované (cca 3 roky), není v kontextu projednávaného případu dostatečná pro osvědčení, že stěžovatel vedl po adekvátně dlouhou dobu řádný život (přiměřeně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 67/2023-46 a č. j. 3 Azs 235/2022-3).

[28] Krajský soud pak správně nevzal v potaz tvrzení stěžovatele, že trestný čin nespáchal, vše bylo výmyslem poškozené, a že pracuje na obnově řízení. Trestní rozsudek je pravomocným rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin, a byl tak pro správní orgány závazný. Řízení o povolení obnovy řízení v dané věci pak nebylo v předmětné době zahájeno. Stěžovatel se ani nepokusil doložit nějakou aktivitu v tomto směru, přestože – jak krajský soud správně poznamenal – shodnou námitku stěžovatel uplatnil již v rámci prvního řízení, které bylo v dané věci před krajským soudem vedeno.

[29] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, pak soud náhradu nákladů řízení

pokračování

nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[31] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44).

[32] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu